

— selv om der ikke her som i den nysnævnte Lovbestemmelse er Tale om Ændring i den af ham foreslaaede Plan, men om dens fuldstændige Bortfald — maa siges at have Krav paa en Godtgørelse, hvis han nødsages til at fortsætte Driften af Ejendommen uden at kunne faa den omhandlede Butik indrettet, vilde man anse det for rimeligt, at der enten ydes den paa-gældende et aarligt Erstatningsbeløb, eller at Staten køber Ejendommen. Da man vilde anse den førstnævnte Udvej for mindre ønskelig, bl. a. fordi man ikke vil have nogen Sikkerhed overfor Ønsker om nye Forandringer og deraf flydende Erstatningskrav, maa Ministeriet mene, at den hensigtsmæssigste Maade at ordne Sagen paa er den, at Staten — i Lighed med de i Lovens § 5 omhandlede Tilfælde, hvor der

er Tale om at forhindre Nedrivning af fredede Bygninger, ved at saadanne købes af Staten — erhverver Ejendommen for den foreslaaede Købesum 50.000 Kr.; denne Pris maa man efter de foreliggende Oplysninger anse for rimelig, hvorved bemærkes, at den af Ejendommen flydende Lejeindtægt vil kunne forrente Købesummen med ca. $5\frac{1}{2}$ ‰, og at Ejendommen haandværksmæssig set er i god Stand, saaledes at en Restaurering ikke vil være nødvendig.

Det tilføjes, at Udgifterne ved Udstedelse af Skøde osv. forventes afholdt af den faste Bevilling til det særlige Syn, der er optaget paa Finanslovforslaget for 1920—21, jfr. Rigsdagstidende for 1919—20, Tillæg A, Sp. 1729—30.